YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(kuudes jaosto)

7 päivänä lokakuuta 2009 *

Asiassa T-380/06,

Vischim Srl, kotipaikka Cesano Maderno (Italia), edustajinaan asianajajat C. Mereu ja K. Van Maldegem,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään L. Parpala ja B. Doherty,

vastaajana,

jossa on kyse neuvoston direktiivin 91/414/ETY muuttamisesta klorotaloniili-tehoaineen määritelmän osalta 22.9.2006 annetun komission direktiivin 2006/76/EY (EUVL L 263, s. 9) 2 artiklan toisen kohdan kumoamista koskevasta vaatimuksesta,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. W. H. Meij sekä tuomarit F. Dehousse ja V. Vadapalas (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kantza,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 25.9.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 91/414/ETY

1 Kasvinsuojeluaineiden markkinoille saattamisesta 15.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/414/ETY (EYVL L 230, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan ”jäsenvaltioiden on varmistettava, että kasvinsuojeluaine hyväksytään ainoastaan, jos sen tehoaineet luetellaan liitteessä I ja mainitussa liitteessä määrätyt edellytykset täytetään”.

2 Direktiivin 91/414 5 artiklan 1 kohdassa todetaan, että ”ottaen huomioon tieteellisen ja teknisen tietämyksen tason tehoaine on sisällytettävä liitteeseen I enintään 10 vuoden pituiseksi alkujaksoksi, jos voidaan olettaa, että kyseistä tehoainetta sisältävät kasvinsuojeluaineet täyttävät – – edellytykset”, jotka on määritelty jäljempänä ja jotka liittyvät siihen, ettei niillä ole haitallisia vaikutuksia ihmisten tai eläinten terveyteen ja ympäristöön.

3 Saman direktiivin 5 artiklan 4 kohdan ensimmäisen ja toisen luetelmakohdan mukaan sisällyttämiselle voidaan asettaa vaatimuksia, jotka koskevat ”tehoaineen vähimmäispuhtausaste[tta]” ja ”tiettyjen epäpuhtauksien luonne[tta] ja enimmäispitoisuu[tta]”.

4 Direktiivin 91/414 6 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tehoaineen sisällyttämisestä liitteeseen I päätetään 19 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Samaa menettelyä käytetään myös päätettäessä:

– sisällyttämiseen mahdollisesti liittyvistä ehdoista,

– liitteeseen I tarvittaessa tehtävistä muutoksista,

– –”

5 Direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan ”poiketen siitä, mitä 4 artiklassa säädetään, jäsenvaltio voi 12 vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta sallia, että sen alueella saatetaan markkinoille sellaisia kasvinsuojeluaineita, jotka sisältävät liitteeseen I kuulumattomia tehoaineita ja jotka ovat jo olleet markkinoilla kaksi vuotta tämän direktiivin tiedoksi antamisen jälkeen”.

6 Kyseisen direktiivin 8 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan komissio käynnistää työohjelman, jolla pyritään näiden tehoaineiden asteittaiseen tutkimiseen kyseisen 12 vuoden ajanjakson aikana.

7 Direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdan neljännen alakohdan mukaan ”[kyseisen] ajanjakson aikana voidaan 19 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen päättää, sen jälkeen kun samassa artiklassa tarkoitettu komitea on tutkinut – – tehoaineen, että se voidaan sisällyttää liitteeseen I, sekä siitä, millä edellytyksillä sisällyttäminen voi tapahtua, tai jos 5 artiklan vaatimuksia ei täytetä tai vaadittuja tietoja ei anneta säädetyn määräajan kuluessa, että kyseistä tehoainetta ei sisällytetä liitteeseen I”. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään lisäksi, että ”jäsenvaltioiden on varmistettava, että asianmukaiset luvat myönnetään, peruutetaan tai niitä muutetaan tapauksen mukaan säädetyn määräajan kuluessa”.

8 Direktiivin 91/414 19 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna 14.4.2003 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 806/2003 (EUVL L 122, s. 1), säädetään, että Euroopan yhteisöjen komissiota avustaa sääntelykomitea, joka on elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevä pysyvä komitea (jäljempänä komitea).

9 Klorotaloniili-tehoaineen osalta direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua ajanjaksoa, jonka oli tarkoitus päättyä 26.7.2003, pidennettiin aluksi 20.11.2002 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2076/2002 (EYVL L 319, s. 3) 31.12.2005 saakka ja tämän jälkeen 12.8.2005 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1335/2005 (EUVL L 211, s. 6) 31.12.2006 saakka, jollei kyseistä määräpäivää ennen ole tehty päätöstä kyseisen tehoaineen sisällyttämisestä direktiivin 91/414 liitteeseen I.

Asetus (ETY) N:o 3600/92

10 Direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun työohjelman ensimmäisen vaiheen täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 11.12.1992 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 3600/92 (EYVL L 366, s. 10) vahvistetaan useampien tehoaineiden, muun muassa klorotaloniilin, arviointimenettely niiden mahdolliseksi sisällyttämiseksi direktiivin 91/414 liitteeseen I.

11 Asetuksen N:o 3600/92 4 artiklan 1 kohdan mukaan ”jokaisen tuottajan, joka haluaa saada sisällytetyksi jonkin – – tehoaineen – – direktiivin [91/414] liitteeseen I, on ilmoitettava siitä komissiolle kuuden kuukauden kuluessa tämän asetuksen voimaantulopäivästä lukien”.

12 Asetuksen N:o 3600/92, sellaisena kuin se on muutettuna 27.6.1997 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1199/97 (EYVL L 170, s. 19), 7 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat ilmoituksen tekijöiden toimittamien asiakirjojen tutkimista.

13 Asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan neljännessä alakohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna, säädetään seuraavaa:

”– – sen jälkeen kun – – tutkimus on tehty, komissio esittää komitealle:

a) tehoaineen lisäämistä direktiivin [91/414] liitteeseen I koskevan direktiiviluonnoksen, jossa vahvistetaan soveltuvin osin edellytykset tällaiselle lisäykselle, sen määräaika mukaan luettuna;

– –”

Asian tausta

Klorotaloniilin sisällyttäminen direktiivin 91/414 liitteeseen I

14 Kantaja Vischim Srl, joka on klorotaloniilia valmistava italialainen yhtiö, ilmoitti 8.7.1993 komissiolle halustaan saada kyseinen tehoaine sisällytetyksi direktiivin 91/414 liitteeseen I.

15 Ainoastaan kaksi klorotaloniilia koskevan ilmoituksen tekijää eli ISK Biotech Europe -niminen yhtiö (jonka tilalle on arviointimenettelyn aikana tullut Zeneca Agrochemicals -niminen yhtiö, josta puolestaan on tullut Syngenta-niminen yhtiö) ja kantaja toimittivat asiakirjansa määräajassa.

16 Näiden asiakirjojen tutkimisen jälkeen komissio antoi 16.9.2005 direktiivin 2005/53/EY direktiivin 91/414 muuttamisesta klorotaloniilin, klorotoluronin, sypermetriinin, daminotsidin ja tiofanaattimetyylin sisällyttämiseksi siihen tehoaineina (EUVL L 241, s. 51).

17 Direktiivin 2005/53 1 artiklan ja sen liitteen perusteella klorotaloniili on sisällytetty direktiivin 91/414 liitteessä I olevaan taulukkoon numerolla 102. Kyseisen taulukon neljännessä sarakkeessa, jonka otsikkona on ”Puhtaus”, on maininta ”Heksaklooribentseeni: enintään 0,01 g/kg”.

18 Klorotaloniilia koskevasta tarkastelukertomuksesta (asiakirja SANCO/4343/2000 lopullinen, 14.2.2005; jäljempänä tarkastelukertomus) ilmenee, että kyseinen heksaklooribentseenin (HCB) pitoisuuteen liittyvä edellytys on asetettu ottamalla huomioon FAO:n (Yhdistyneiden Kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestö) vuoden 2005 helmikuussa antama klorotaloniilia koskeva määritelmä.

19 Direktiivin 2005/53 3 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on tarvittaessa muutettava tai peruutettava 31.8.2006 mennessä sellaisia kasvinsuojeluaineita koskevat voimassa olevat luvat, jotka sisältävät klorotaloniilia, ja tarkistettava yhtäältä, että direktiivin 91/414 liitteen I edellytykset täyttyvät, ja toisaalta, että luvanhaltijalla on mainitun direktiivin 91/414 liitteen II vaatimukset täyttävä asiakirja-aineisto tai pääsy sellaiseen mainitun direktiivin 13 artiklan edellytysten mukaisesti.

20 Direktiivi 2005/53 tuli voimaan 1.3.2006. Sen 2 artiklan ensimmäisen ja toisen kohdan mukaan jäsenvaltioiden oli saatettava kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet voimaan ja julkaistava ne viimeistään 31.8.2006 ja sovellettava näitä säännöksiä 1.9.2006 alkaen.

21 Kantaja nosti 25.11.2005 kanteen, joka koski erityisesti direktiivin 2005/53 kumoamista (asia T-420/05).

22 Kantaja teki kyseisen kanteen yhteydessä kaksi välitoimihakemusta, jotka hylättiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-420/05 R, Vischim vastaan komissio, 4.4.2006 antamalla määräyksellä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja asiassa T-420/05 R II, Vischim vastaan komissio, 13.10.2006 antamalla määräyksellä (Kok., s. II-4085), joista viimeksi mainittu vahvistettiin yhteisöjen tuomioistuimen presidentin asiassa C-459/06 P(R), Vischim vastaan komissio, 3.4.2007 antamalla määräyksellä (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Muutos, joka koskee sisällyttämistä direktiivin 91/414/ETY liitteeseen I

23 FAO julkaisi vuoden 2005 joulukuussa kantajan toimittamien tietojen perusteella uuden klorotaloniilia koskevan määritelmän, jonka mukaan HCB:n enimmäispitoisuus on 0,04 g/kg.

24 Kantaja ilmoitti komissiolle tästä uudesta määritelmästä 16.12.2005 päivätyllä kirjeellä.

25 Komissio pyysi vuoden 2006 maaliskuussa kertomuksen antavaa jäsenvaltiota tutkimaan FAO:n uuden määritelmän mukaisia klorotaloniilin eri versioita, joihin kuului kantajan tuote.

26 Komission yksiköt lähettivät samanaikaisesti jäsenvaltioille seuraavan sähköpostiviestin:

”[Kertomuksen antava jäsenvaltio] on ryhtynyt tutkimaan eri alkuperää olevien tuotteiden vastaavuutta (mukaan luettuna Vischimin tuotteet). Jos todetaan, että ne ovat yhtä turvallisia kuin viitetuote, komissio aikoo muuttaa direktiiviä [91/414] sallitun HCB-tason osalta. Tässä tapauksessa voi osoittautua vaikeaksi muuttaa tekstiä muodollisesti ennen 1.9.2006, sillä hallinnon tietty joustavuus tämän päivämäärän tienoilla saattaa olla tarpeellista. Olisi valitettavaa, jos tuotteet otettaisiin pois kansallisilta markkinoilta ja sallittaisiin uudelleen hieman tämän jälkeen. On ilmeistä, että lupien peruuttaminen on aina pakollista, jos on todettu, että asiakirjojen tutkimisen tulos ei ole selvästi myönteinen tai jos hallinnolliset edellytykset eivät ole täyttyneet.”

27 Kertomuksen antava jäsenvaltio totesi arviointinsa johdosta vuoden 2006 huhtikuussa, että klorotaloniili, joka sisältää HCB:tä 0,04 g/kg, ei aiheuta ylimääräisiä vaaroja verrattuna niihin, jotka on jo otettu huomioon, kun direktiivi 2005/53 annettiin. Näin ollen komissio ehdotti direktiivissä 2005/53 tarkoitetun klorotaloniilin määritelmän muutosta.

28 Komitea hyväksyi kyseisen muutoksen 13. ja 14.7.2006. Siltä osin kuin on kyse muutetun määritelmän käyttöönottoon liittyvästä määräajasta, komitean kokouksen pöytäkirjassa todetaan seuraavaa:

”Kyseessä olevan määritelmän muutos on yleisen konsensuksen mukainen, ja komissio on sitoutunut siihen, että ehdotus laaditaan nopeasti. – – Siltä osin kuin on kyse mahdollisuudesta pidentää kuuden kuukauden määräaikaa, jonka aikana on esitettävä puuttuvat tieteelliset tutkimukset, on todettava, että tämä pidentäminen ei vaikuta tarkoituksenmukaiselta. Tämä voisi muodostaa ennakkotapauksen ja se asettaisi komission alttiiksi moitteille ilmoituksen tekijöiden epäyhdenvertaisesta kohtelusta. – – Näin ollen ei ole sopivaa poiketa sisällyttämistä koskevasta direktiivissä säädetystä tavallisesta määräajasta. – – Yhdistynyt kuningaskunta pyytää määräajan pidentämistä asiakirja-aineiston saattamiseksi yhdenmukaiseksi vaatimusten kanssa, jotta Vischim voi turvautua kansallisessa oikeudessa säädettyyn sovittelumenettelyyn

selkärankaisia eläimiä koskeviin tutkimuksiin tutustumiseksi sen jälkeen, kun tehoaineen sisällyttämisestä on äänestetty.”

29 Kantaja ilmoitti komissiolle 27.7.2006 päivätyssä kirjeessään, että ”jotta voidaan turvata muutoksen tehokkuus suhteessa [kantajan] lupiin, muutoksen [olisi] yhtäältä tultava voimaan ennen 31.8.2006 ja siinä olisi toisaalta vahvistettava jäsenvaltioille uusi määräaika, jotta ne tarkastavat, että liitteeseen I sisällyttämistä koskevia edellytyksiä noudatetaan”. Komissio ei vastannut tähän kirjeeseen.

30 Kantaja sai vuoden 2006 heinäkuun ja syyskuun välisenä aikana Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan, Belgian kuningaskunnan ja Irlannin toimivaltaisilta viranomaisilta kirjeet, joissa kantajalle ilmoitettiin kyseisten valtioiden aikomuksesta poistaa kantajan tuote markkinoiltaan.

31 Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten kantajalle osoittamassa ja 28.7.2006 päivätyssä kirjeessä todetaan erityisesti seuraavaa:

”[Tuotteenne vastaa] uusia [puhtautta koskevia] määritelmiä, sellaisena kuin [komitea] on ne muuttanut 13. ja 14.7.2006, [mutta] ette ole vielä osoittaneet, että teillä on riittävä pääsy liitteen II tietoihin – – niiden olemassa olevien tuotteittenne osalta, joihin on lupa ja jotka sisältävät klorotaloniilia. Siksi tähän kirjeeseen on liitetty ilmoitus aikomuksesta poistaa markkinoilta olemassa olevat tuotteenne, jotka sisältävät klorotaloniilia.”

32 Komissio antoi direktiivin 91/414/ETY muuttamisesta klorotaloniili-tehoaineen määritelmän osalta 22.9.2006 direktiivin 2006/76/EY (EUVL L 263, s. 9; jäljempänä riidanalainen direktiivi).

33 Riidanalaisen direktiivin 1 artiklan nojalla klorotaloniilin määritelmä, joka otettiin huomioon sisällytettäessä klorotaloniilia direktiivin 91/414 liitteeseen I, on korvattu liitteessä olevalla taulukolla. Kyseisen taulukon neljännessä sarakkeessa, jonka otsikkona on ”Puhtaus”, on maininta ”Heksaklooribentseeni: enintään 0,04 g/kg”.

34 Riidanalainen direktiivi tuli voimaan 23.9.2006. Sen 2 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on saatettava sen noudattamisen edellyttämät toimenpiteet voimaan ja julkaistava ne viimeistään 31.8.2006 ja sovellettava niitä 1.9.2006 lukien.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

35 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.12.2006 toimittamallaan kannekirjelmällä.

36 Kantaja esitti myös samana päivänä jätetyllä erillisellä asiakirjalla nopeutettua menettelyä koskevan pyynnön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 a artiklan nojalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hylkäsi tämän pyynnön 24.1.2007.

37 Komissio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 27.2.2007 jätetyllä erillisellä asiakirjalla esittänyt oikeudenkäyntiväitteen. Kantaja esitti tästä huomautuksensa, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 27.6.2007 antamalla määräyksellä oikeudenkäyntiväite päätettiin käsitellä pääasian yhteydessä.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi vastineen toimittamisen jälkeen työjärjestyksensä 47 artiklan 1 kohdan nojalla, ettei toinen kirjelmien vaihto ollut tarpeen.

39 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin lukien, esittelevä tuomari määrättiin kuudenteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi tämä asia näin ollen siirrettiin.

40 Koska eräs jaoston tuomareista on estynyt osallistumasta nyt esillä olevan asian käsittelyyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti nimesi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 32 artiklan 3 kohdan mukaisesti toisen tuomarin täydentämään jaoston kokoonpanoa.

41 Sen jälkeen kun asianosaisia oli kuultu, käsiteltävänä oleva asia yhdistettiin asiaan T-420/05 suullista käsittelyä varten.

42 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn, ja se esitti prosessinjohtotoimena asianosaisille eräitä kirjallisia kysymyksiä, joihin nämä vastasivat 16.6. ja 14.7.2008 päivätyillä kirjeillä.

43 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 25.9.2008 pidetyssä istunnossa.

44 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa osittain riidanalaisen direktiivin, erityisesti sen 2 artiklan toisen kohdan

– velvoittaa komission säätämään tulevaisuuteen kohdistuvista määräajoista, jotka ovat tarkkoja, kohtuullisia ja lainmukaisia riidanalaisen direktiivin osalta

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

45 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Tutkittavaksi ottaminen

46 Aivan ensiksi siltä osin kuin on kyse kantajan vaatimuksesta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on velvoitettava komissio säätämään tulevaisuuteen kohdistuvista määräajoista, jotka ovat tarkkoja, kohtuullisia ja lainmukaisia riidanalaisen direktiivin osalta, on todettava, että yhteisöjen tuomioistuinten ei kuulu harjoittamansa, EY 230 artiklaan perustuvan laillisuusvalvonnan yhteydessä osoittaa toimielimille määräyksiä (asia T-155/04, SELEX Sistemi Integrati v. komissio, tuomio 12.12.2006, Kok., s. II-4797, 28 kohta).

47 Näin ollen kantajan kyseisen vaatimuksen, jonka se on esittänyt toisena vaatimuksenaan, tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat.

48 Siltä osin kuin on kyse vaatimuksesta, joka koskee riidanalaisen direktiivin 2 artiklan toisen kohdan kumoamista, komissio vaatii, että kyseistä vaatimusta ei oteta tutkittavaksi vetoamalla ensisijaisesti siihen, että kantajan vaatima osittainen kumoaminen on mahdotonta, ja toissijaisesti siihen, että riidanalainen direktiivi on luonteeltaan lainsäädäntötoimi.

49 Kantaja väittää, että sen vaatimus on otettava tutkittavaksi.

50 Siltä osin kuin on kyse komission ensimmäisestä oikeudenkäyntiväitteestä on huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön toimen osittainen kumoaminen on mahdollista vain silloin, kun ne osat, joiden kumoamista on vaadittu, ovat sellaisia, että ne voidaan erottaa toimen muista osista. Tämä erotettavuutta koskeva edellytys ei täyty, jos osittaisella kumoamisella muutetaan riidanalaisen toimen

pääsisältöä (ks. asia C-540/03, parlamentti v. neuvosto, tuomio 27.6.2006, Kok., s. I-5769, 27 ja 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Riidanalaisen direktiivin 2 artiklan toisen kohdan nojalla jäsenvaltioiden on sovellettava direktiivin noudattamisen edellyttämiä toimenpiteitä 1.9.2006 lukien eli taannehtivasti.

52 Kantaja toteaa, että sen kanteessa ei vaadita koko riidanalaisen direktiivin, joka on kantajalle pääasiallisesti myönteinen, kumoamista, vaan se koskee ainoastaan direktiivin ajallista vaikutusta, josta säädetään riidanalaisessa säännöksessä.

53 Komissio väittää, että kyseessä olevaa säännöstä, jossa säädetään riidanalaisen direktiivin ajallisesta soveltamisalasta, ei voida erottaa direktiivistä, sillä riidanalaista direktiiviä ei voida enää soveltaa, jos kyseinen säännös kumotaan.

54 Tältä osin on todettava, että mikään ei estä sitä, että yhteisön toimen laillisuus kyseenalaistetaan ainoastaan sen ajallisten vaikutusten ja erityisesti sen taannehtivan vaikutuksen osalta (ks. vastaavasti asia C-368/89, Crispoltoni, tuomio 11.7.1991, Kok., s. I-3695 ja yhdistetyt asiat C-260/91 ja C-261/91, Diversinte ja Iberlacta, tuomio 1.4.1993, Kok., s. I-1885).

55 Kun lisäksi on kyse kanteesta, jolla ei pyritä sellaisen aineellisen säännöksen kumoamiseen, joka on kantajalle myönteinen, vaan ainoastaan sellaisen säännöksen kumoamiseen, jossa määritetään säännöksen ajallinen ulottuvuus, yhteisöjen tuomioistuimet voivat päättää EY 231 artiklan toisen kohdan nojalla, että riidanalainen säädös pidetään sellaisenaan voimassa siihen asti kunnes toimivaltaiset toimielimet ovat toteuttaneet tämän tuomion täytäntöön panemiseen liittyvät toimet (ks. vastaavasti asia T-7/99, Medici Grimm v. neuvosto, tuomio 29.6.2000, Kok., s. II-2671, 93 ja 94 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vaikka lisäksi EY 231 artiklan toinen kohta

koskee ainoastaan asetuksia, kyseisen määräyksen soveltamisalan on ulotuttava toimielinten toimiin, jotka eivät ole asetuksen muodossa mutta joilla on vastaavia vaikutuksia (ks. vastaavasti asia C-295/90, parlamentti v. neuvosto, tuomio 7.7.1992, Kok., s. I-4193, Kok. Ep. XIII, s. I-1, 26 kohta).

56 Näin ollen komission se oikeudenkäyntiväite on hylättävä, jonka mukaan on mahdotonta kumota riidanalainen direktiivi osittain siten, että kumoaminen koskisi ainoastaan 2 artiklan toisen kohdan säännöstä, jossa säädetään direktiivin ajallisista vaikutuksista.

57 Siltä osin kuin on kyse komission toisesta oikeudenkäyntiväitteestä, joka koskee riidanalaisen direktiivin luonnetta lainsäädäntötoimena, on todettava, että kanteita ei voida jättää tutkimatta pelkästään sen seikan perusteella, että EY 230 artiklan neljäs kohta ei koske nimenomaisesti yksityisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden direktiivistä nostamia kumoamiskanteita (asia T-135/96, UEAPME v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok., s. II-2335, 63 kohta ja asia T-223/01, Japan Tobacco ja JT International v. parlamentti ja neuvosto, määräys 10.9.2002, Kok., s. II-3259, 28 kohta).

58 On lisäksi todettava, että klorotaloniili-tehoaineen sisällyttäminen direktiivin 91/414 liitteeseen I, mistä säädetään direktiivillä 2005/53, ja näin ollen riidanalainen direktiivi, jolla muutetaan kyseisen sisällyttämisen edellytyksiä, koskevat erikseen ja suoraan kantajaa ilmoituksen tekijänä ja voimassa olevien klorotaloniilia sisältäviä kasvinsuojeluaineita koskevien lupien haltijana. On lisäksi huomautettava, että riidanalainen direktiivi annettiin kantajan tekemän arvioinnin johdosta, joka koski erityisesti kantajan tuotetta.

59 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan vaatimus riidanalaisen direktiivin kumoamisesta direktiivin 2 artiklan toisen kohdan ajallisten vaikutusten osalta on otettava tutkittavaksi.

Asiakysymys

Asianosaisten lausumat

60 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi ensimmäisenä kanneperusteena puutteellisiin perusteluihin. Kantajan mukaan riidanalainen direktiivi ei sisällä perusteluja sen taannehtivan vaikutuksen oikeuttamiseksi. Komissio ei ole kantajan mukaan selittänyt, kuinka taannehtivuuden on oikeudellisesti ja tosiasiallisesti vaikutettava, jotta mahdollistetaan muutetun määritelmän tehokas käyttöönotto.

61 Kantajan toinen kanneperuste koskee direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan a alakohdan rikkomista. Kantajan mukaan näissä säännöksissä velvoitetaan komissiota säätämään direktiivissä, joka koskee tehoaineen sisällyttämistä direktiivin 91/414 liitteeseen I, siirtymäajasta voimassa olevien kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi. Komission käytäntö vahvistaa sen, että tällainen velvoite on olemassa. Jotta tämä siirtymäaika voi olla mielekäs ja tehokas, sen on välttämättä kohdistuttava tulevaisuuteen alkaen riidanalaisen direktiivin voimaantulopäivästä. Komissio on siksi laiminlyönyt sille direktiivistä 91/414 ja asetuksesta N:o 3600/92 seuraavan olennaisen menettelyllisen velvollisuuden, kun se ei säätänyt tällaisesta siirtymäajasta nyt esillä olevassa asiassa.

62 Perustamalla argumenttinsa edelleen siihen, että riidanalainen direktiivi ei sisältänyt tulevaisuuteen kohdistuvaa siirtymäaikaa, kantaja vetoaa seuraavaksi taannehtivuuskiellon, oikeusvarmuuden, luottamuksensuojan ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteisiin.

63 Kantaja tukeutuu tältä osin oikeuskäytäntöön, jonka mukaan yhteisön toimenpidettä voidaan soveltaa taannehtivasti ainoastaan poikkeuksellisissa tilanteissa silloin, kun toimenpiteen päämäärä tätä edellyttää ja sillä edellytyksellä, että kunnioitetaan niiden, joita asia koskee, luottamuksensuojaa. Mikään näistä edellytyksistä ei kuitenkaan täyty nyt esillä olevassa asiassa.

64 Riidanalaisen direktiivin taannehtivaa vaikutusta ei voida perustella tarpeella välttää direktiivissä 2005/53 säädetyn tiukemman määritelmän soveltaminen. Viimeksi mainitulla direktiivillä on jo nimittäin oikeudellisia vaikutuksia, nimittäin kantajalla olleiden lupien peruuttaminen. Näin ollen taannehtivalla muutoksella on vaikutusta ainoastaan, jos siihen liitetään tulevaisuuteen kohdistuva siirtymäaika, jonka aikana voidaan osoittaa yhteensopivuus uuden määritelmän kanssa.

65 Lisäksi se, että ei ole säädetty uudesta siirtymäajasta, on vastoin toimijoiden perusteltua luottamusta, joka perustuu sovellettavaan lainsäädäntöön ja komission käytäntöön. Kantaja katsoo erityisesti, että uuden siirtymäajan puuttumisen vuoksi riidanalaisen direktiivin taannehtivalla vaikutuksella loukataan kantajan perusteltua luottamusta, sillä kantaja ei ole pystynyt käyttämään oikeuksia, jotka seurasivat klorotaloniilia koskevan määritelmän muutoksesta.

66 Kantaja väittää, että se ei siirtymäajan puuttuessa voinut ”mennä ajassa taaksepäin” asiakirja-aineistonsa toimittamiseksi kansallisille viranomaisille, jotta ne tutkivat, onko sen tuote riidanalaisella direktiivillä käyttöön otetun muutetun määritelmän mukainen. Jäsenvaltiot eivät puolestaan voineet täyttää velvollisuuksiaan uusien sovellettavien säännösten osalta eli tutkia tai tutkia uudelleen kantajan kansallisia lupia uuden määritelmän valossa. Riidanalaisella direktiivillä ei siksi ole tehokasta vaikutusta ja sillä loukataan oikeusvarmuuden periaatetta.

67 Kantaja väittää lisäksi, että komissio ei ole kohdellut sitä samalla tavalla kuin tuottajia, joihin kohdistui samalla alalla toteutettuja muita toimenpiteitä, joissa säädettiin siirtymäajasta sen johdosta, että direktiivin 91/414 liitteeseen I sisällytettiin tehoaineita, ja erityisesti, että komissio ei kohdellut kantajaa samalla tavalla kuin toista ilmoituksen tekijää Syngentaa, joka hyötyi tällaisesta direktiivissä 2005/53 säädetystä siirtymäajasta.

68 Komissio kiistää kantajan väitteet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

69 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että on syytä tutkia ensin väite, jonka mukaan direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan a alakohtaa sekä komission aikaisempaa käytäntöä ei ole otettu huomioon, ja tämän jälkeen eri yleisten oikeusperiaatteiden, joihin kantaja on viitannut, loukkaaminen ja lopuksi perusteluvelvollisuuden laiminlyönti.

– Väite, jonka mukaan direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan a alakohtaa sekä komission aikaisempaa käytäntöä ei ole otettu huomioon

70 Siltä osin kuin on ensinnäkin kysymys säännösten väitetystä rikkomisesta, on todettava, että niistä kummassakaan ei säädetä komission velvollisuudesta säätää siirtymäajasta voimassa olevien kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi.

71 Yhtäältä direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan työohjelma, joka sisältää erilaisia määräaikoja sellaisten tehoaineiden tutkimiseksi, jotka ovat jo olleet markkinoilla kaksi vuotta direktiivin tiedoksi antamisen jälkeen, niiden sisällyttämiseksi mahdollisesti kyseisen direktiivin liitteeseen I. Direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohdassa ei siksi käsitellä millään tavalla sitä, että komissio säätäisi siirtymäajasta tehoaineen liitteeseen I sisällyttämisen jälkeen.

72 Toisaalta asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetään, että komissio vahvistaa tarvittaessa direktiiviluonnoksessa, joka koskee tehoaineen sisällyttämistä direktiivin 91/414 liitteeseen I, sisällyttämistä koskevat edellytykset, mukaan lukien määräajan. Tässä säännöksessä säädetään näin ollen tietyistä yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat vaihetta, jolloin jokin tehoaine sisällytetään direktiivin 91/414 liitteeseen I. Kyseisestä säännöksestä ei seuraa komissiolle velvoitetta säätää siirtymäajasta voimassa olevien kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi kyseisen sisällyttämisen jälkeen.

73 Asia on sitä suuremmalla syyllä näin nyt esillä olevassa asiassa, kun riidanalaisessa direktiivissä ei kumota direktiiviä 2005/53 vaan siinä ainoastaan muutetaan direktiivin 91/414 liitettä I siltä osin kuin on kyse kyseessä olevan aineen määritelmästä. Riidanalaisessa direktiivissä ei kyseenalaisteta koko menettelyä kyseisen aineen sisällyttämiseksi direktiivin 91/414 liitteeseen I. Kantajan on pitänyt toimittaa tiivistelmä asiakirjasta ja täydellinen asiakirja kasvinsuojeluaineiden tehoaineiden luettelon vahvistamisesta ja esittelijöinä toimivien jäsenvaltioiden nimeämisestä asetuksen (ETY) N:o 3600/92 soveltamiseksi 27.4.1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 933/94 (EYVL L 107, s. 8), sellaisena kuin se on muutettuna 21.9.1995 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2230/95 (EYVL L 225, s. 1), 2 artiklan ja asetuksen N:o 3600/92, sellaisena kuin se on täydennettynä 12.10.2000 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2266/2000 (EYVL L 259, s. 27), 6 artiklan mukaisesti. Tämän menettelyn seurauksena annettiin direktiivi 2005/53, jolla kyseessä oleva aine sisällytettiin direktiivin 91/414 liitteeseen I ja jossa säädettiin siirtymäajasta ennen tämän sisällyttämisen voimaantuloa. Klorotaloniilin sisällyttämistä direktiivin 91/414 liitteeseen I seurasi näin ollen nyt esillä olevassa asiassa asianmukaisesti siirtymäaika, jonka aikana kansalliset viranomaiset pystyivät tutkimaan voimassa olevat kansalliset luvat.

74 Näin ollen se seikka, että riidanalaisessa direktiivissä ei säädetä tällaisesta siirtymäajasta, ei tarkoita niiden säännösten rikkomista, joihin kantaja on viitannut.

75 Siltä osin kuin on toiseksi kyse kantajan väitteestä, joka koskee komission käytäntöä, on todettava, että pelkkä hallinnollinen käytäntö, joka ei ole vastoin voimassa olevaa säännöstöä ja joka ei merkitse harkintavallan käyttöä, voi synnyttää asianomaisille perustellun luottamuksen (ks. asia T-310/00, MCI v. komissio, tuomio 28.9.2004, Kok., s. II-3253, 112 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

76 Komissio väittää nyt esillä olevassa asiassa, että sen vakiintuneena käytäntönä on vaatia, että jäsenvaltiot toteuttavat tiettyjä toimenpiteitä kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun tehoaine on sisällytetty direktiivin 91/414 liitteeseen I.

77 Komission käytäntö, joka käsittää tällaisen määräajan, jotta asianomaiset osapuolet voivat valmistautua uusiin vaatimuksiin ja jotta jäsenvaltiot voivat tutkia uudelleen voimassa olevat luvat, seuraa myös direktiivin 2005/53 johdanto-osan yhdeksännestä ja kymmenennestä perustelukappaleesta.

78 On kuitenkin huomattava, että tällainen käytäntö koskee yhtäältä ennen kaikkea jäsenvaltioita, joille annetaan velvoitteita etenkin niillä olevan uudelleen tutkimista koskevan määräajan suhteen, ja se liittyy toisaalta tehoaineen alkuperäiseen sisällyttämiseen direktiivin 91/414 liitteeseen I.

79 On näin ollen todettava, että on niin ikään virheellistä, että kantaja viittaa komission käytäntöön vedotakseen komission velvollisuuteen säätää nyt esillä olevassa asiassa siirtymäajasta voimassa olevien kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi. Kantajan viittaama käytäntö ei koske nyt esillä olevaa asiaa.

80 Komissio ei näin ollen ole rikkonut direktiivin 91/414 8 artiklan 2 kohtaa eikä asetuksen N:o 3600/92 8 artiklan 3 kohdan a alakohtaa, ja se ei ole poikennut aikaisemmasta käytännöstään, kun se ei säätänyt riidanalaisessa direktiivissä siirtymäajasta voimassa olevien kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi.

– Taannehtivuuskiellon, oikeusvarmuuden, luottamuksensuojan ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteiden väitetty loukkaaminen

81 On muistettava, että oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että yksityisille oikeussubjekteille kohdistettu yhteisön säännöstö on selkeä ja täsmällinen, jotta nämä voivat tuntea yksiselitteisesti oikeutensa ja velvollisuutensa ja ryhtyä niiden johdosta toimenpiteisiin (asia 169/80, Gondrand ja Garancini, tuomio 9.7.1981, Kok., s. 1931, 17 kohta).

82 Lisäksi oikeusvarmuuden periaate estää yleensä sen, että yhteisön säädöksen soveltamisen alkamisajankohta on aikaisempi kuin julkaisuajankohta, paitsi poikkeuksellisessa tilanteessa, jos se on välttämätöntä säädöksellä tavoiteltujen päämäärien saavuttamiseksi ja jos asianomaisten perusteltua luottamusta kunnioitetaan asianmukaisella tavalla (asia 98/78, Racke, tuomio 25.1.1979, Kok., s. 69, Kok. Ep. IV, s. 297, 20 kohta; ks. direktiivin taannehtivan vaikutuksen osalta myös asia C-331/88, Fedesa ym., tuomio 13.11.1990, Kok., s. I-4023, 45 kohta).

83 Nyt esillä olevassa asiassa on näin ollen tutkittava yhtäältä, onko riidanalainen direktiivi perusteltavissa tavoitelluilla päämäärillä, ja toisaalta, onko kantajan perusteltua luottamusta kunnioitettu asianmukaisella tavalla ja onko kantaja voinut tuntea yksiselitteisesti oikeutensa ja velvollisuutensa ja ryhtyä niiden johdosta toimenpiteisiin.

84 Ensimmäisen edellytyksen osalta on todettava, että riidanalaisen direktiivin 1 ja 2 kohdasta ilmenee, että komissio on muuttanut klorotaloniilin määritelmää ottaakseen huomioon FAO:n uuden määritelmän, joka julkaistiin direktiivin 2005/53 antamisen jälkeen. FAO:n määritelmällä, jolla kumottiin ennen direktiivin 2005/53 antamista voimassa ollut määritelmä, muutettiin HCB:n pitoisuutta koskevaa edellytystä siten, että enimmäispitoisuus muutettiin 0,01 g:sta/kg 0,04 g:aan/kg.

85 Komissio on todennut tältä osin riidanalaisen direktiivin johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa, että ”koska direktiivillä 2005/53 – – jäsenvaltiot velvoitet[tiin] soveltamaan sen 2 artiklaa 1 päivästä syyskuuta 2006, myös klorotaloniilin muutettua määritelmää oli – – sovellettava samasta päivästä”.

86 Näistä seikoista seuraa, että komissio on säätämällä muutetun määritelmän taannehtivasta vaikutuksesta pyrkinyt välttämään sen, että jäsenvaltioiden on sovellettava, vaikkakin vain hyvin lyhytaikaisesti, direktiivissä 2005/53 säädettyä tiukempaa edellytystä. Tämän päämäärän valossa oli säädettävä, että kolorotaloniilin muutettu määritelmä on sovellettavissa alkuperäisen määritelmän soveltamispäivämäärästä alkaen.

87 Siksi on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa edellä 82 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä todettu ensimmäinen edellytys on täyttynyt, eli tavoitellut päämäärät edellyttivät sitä, että riidanalaisessa direktiivissä säädetään uuden, vähemmän tiukan määritelmän taannehtivasta vaikutuksesta. Kantaja ei myöskään vastusta riidanalaisen direktiivin taannehtivaa luonnetta siltä osin kuin direktiivissä vahvistetaan uusi vähemmän tiukka määritelmä.

88 Toisen edellytyksen eli asianomaisten perustellun luottamuksen kunnioittamisen osalta on ensinnäkin todettava, että siltä osin kuin riidanalaisessa direktiivissä säädetyn muutetun määritelmän seurauksena oli ainoastaan se, että sisällyttämistä koskevat ehdot tulivat vähemmän vaativiksi, sen taannehtivalla vaikutuksella ei voitu sellaisenaan loukata kyseessä olevien toimijoiden perusteltua luottamusta.

89 Kantaja väittää kuitenkin, että riidanalaisella direktiivillä loukataan oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita, kun siinä ei vahvisteta siirtymäaikaa, jonka aikana kantaja voisi sopeutua uusiin vaatimuksiin ja joka sisältäisi jäsenvaltioiden velvollisuuden tutkia uudelleen voimassa olevat kansalliset luvat.

90 Tältä osin on muistettava (ks. edellä 70–80 kohta), että sovellettavien säännösten ja komission käytännön perusteella komissiolla ei ole velvollisuutta säätää tällaisesta siirtymäajasta nyt esillä olevassa asiassa.

91 Kantaja ei myöskään ole esittänyt seikkoja, jotka osoittaisivat, että komissio olisi antanut sellaisia vakuutteluja, joiden nojalla se saattoi perustellusti odottaa, että määritelmän muutosta seuraa uusi siirtymäaika. Koska kantaja on itse pannut alulle kyseisen muutoksen, jolla alennetaan vaatimuksia kantajan tuotteita koskevien lupien saamiseksi (ks. edellä 23 ja 24 kohta), ei voi olla oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden vastaista, että ei säädetä siirtymäajasta, jotta kantaja voi sopeutua uusiin vaatimuksiin.

92 Nyt esillä olevassa asiassa kaikki tuotteet, jotka noudattavat direktiivin 2005/53 määritelmää, vastaavat lähtökohtaisesti riidanalaisen direktiivin määritelmää, ja jäsenvaltioiden ja kantajan sopeutuminen uusiin vaatimuksiin ei edellytä erityisiä toimenpiteitä tai ponnistuksia, jotka olisivat perustana perustellulle luottamukselle siihen, että säädetään uudesta siirtymäajasta tätä tarkoitusta varten.

93 Oikeusvarmuuden periaatteen näkökulmasta on todettava erityisesti, että direktiivin 2005/53 ja tosiseikkojen tapahtuma-aikana sovellettavien selkeiden ja täsmällisten säännösten, joita ei kumottu riidanalaisella direktiivillä, perusteella kantaja pystyi tuntemaan yksiselitteisesti niistä seuraavien velvollisuuksiensa sisällön. Kantaja saattoi ryhtyä niiden johdosta toimenpiteisiin ja etenkin, jos se halusi säilyttää voimassa olevat luvat, esittää täydellisen asiakirja-aineiston, joka on laadittu direktiivin 91/414 liitteen II vaatimusten mukaisesti. Direktiivin 2005/53 antamista seuranneen siirtymäajan aikana oli selvästi kantajan edun mukaista esittää tällainen asiakirja-aineisto tai osoittaa, että sillä on pääsy tällaiseen asiakirja-aineistoon voimassa olevien lupiensa säilyttämiseksi.

94 Direktiivin 2005/53 3 artiklan 1 kohdan nojalla kantaja nimittäin tiesi siitä, että sen luvat peruutetaan, ellei se noudata tätä velvollisuutta, joka on itsenäinen verrattuna velvollisuuteen, joka koskee sitä, että tuote on yhteisön määritelmän mukainen.

95 Toissijaisesti ja tässä asiayhteydessä on todettava, että nyt esillä olevan asian tosiseikoista ilmenee, että kantajalle oli tiedotettu siitä, että komissio aikoi muuttaa klorotaloniilin määritelmää, jotta otetaan huomioon FAO:n vuoden 2005 joulukuussa antama määritelmä, ja siitä, että muutos toteutettaisiin direktiivin 2005/53 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti suoritetun uudelleen tutkimisen yhteydessä.

96 Menettely, joka edelsi riidanalaisen direktiivin antamista, käynnistettiin kantajan 16.12.2005 antamien tietojen perusteella, ja kantajalle tiedotettiin sekä kertomuksen

antavan jäsenvaltion vuoden 2006 huhtikuussa laatimaan kertomukseen sisältyneistä päätelmistä, joissa ehdotettiin direktiivin 2005/53 sisältämän määritelmän muuttamista, että siitä, että komitea laati tämän suuntaisesti ehdotuksen 13. ja 14.7. 2006.

97 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten 28.7.2006 päivätystä kirjeestä (ks. edellä 31 kohta), jonka kantaja on toimittanut, sekä Irlannin viranomaisten 30.8.2006 päivätystä kirjeestä ja Belgian kuningaskunnan viranomaisten 7.9.2006 päivätystä kirjeestä, jotka komissio on toimittanut, ilmenee, että kantajan tietyt luvat on peruutettu sen vuoksi, että se ei ole esittänyt direktiivin 91/414 liitteen II vaatimukset täyttävää asiakirja-aineistoa tai osoittanut, että sillä on pääsy tällaiseen asiakirja-aineistoon, eikä direktiivissä 2005/53 säädetyn klorotaloniilin määritelmän mukaisuuden puutteen vuoksi.

98 Kantaja ei siksi voi vedota oikeuteen täyttää asiakirja-aineistonsa aukkokohtia uuden siirtymäajan aikana suoritetun kantajan lupien uudelleen tutkimisen yhteydessä, koska kantajalla oli täysin tiedossaan intressi esittää asiakirja-aineisto direktiivin 91/414 liitteen II vaatimusten mukaisesti direktiivin 2005/53 antamista seuranneen siirtymäajan aikana. Tältä osin on korostettava, että tämän asiakirja-aineiston esittämiseen liittyvät vaatimukset eivät muuttuneet. Asiakirja-aineisto, joka oli direktiivin 91/414 liitteen II vaatimusten mukainen, oli sitä direktiivin 2005/53 perusteella ja edelleen riidanalaisen direktiivin perusteella. Sekä määritelmän että vaatimusten mukaisen asiakirja-aineiston hallinnan osalta komissiolla ei siksi ollut riidanalaisen direktiivin antamishetkellä syytä velvoittaa jäsenvaltioita tutkimaan voimassa olevia lupia uudelleen tai säätää tässä tarkoituksessa siirtymäajasta.

99 Tästä seuraa, että riidanalaisella direktiivillä käyttöönotetun uuden määritelmän taannehtivalla soveltamisella ei loukata oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteita. On lisättävä, että toisin kuin kantaja väittää, ei ole niin, että riidanalaisella direktiivillä ei olisi tehokasta vaikutusta. Riidanalaisessa direktiivissä mahdollistetaan voimassa olevien lupien säilyttäminen sellaisten tuotteiden osalta, jotka ovat kyseisellä direktiivillä käyttöönotetun uuden määritelmän mukaisia, sillä edellytyksellä, että luvan haltija on täyttänyt muut direktiivissä 2005/53 säädetyt vaatimukset.

100 Siltä osin kuin on kyse yhdenvertaisen kohtelun periaatteesta, on todettava, että kyseistä periaatetta loukataan ainoastaan, jos toisiinsa rinnastettavia tilanteita kohdellaan eri tavalla tai erilaisia tilanteita kohdellaan samalla tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella (asia C-174/89, Hoche, tuomio 28.6.1990, Kok., s. I-2681, 25 kohta).

101 Kantajan argumentaatio nyt esillä olevassa asiassa tarkoittaa asiallisesti erilaisten tilanteiden vertailua. Aineen sisällyttäminen direktiivin 91/414 liitteeseen I ei kuitenkaan ole rinnastettavissa pelkkään kyseisen aineen, joka on jo sisällytetty, määritelmän muutokseen, joten riidanalaisessa direktiivissä ei ollut välttämättä säädettävä samoista siirtymäsäännöksistä kuin direktiivissä 2005/53, jota ei ole kumottu.

102 Lisäksi on todettava, että koska kantaja on voinut, kuten muut tuottajat, hyötyä direktiivin 2005/53 antamista seuranneesta siirtymäajasta ja näin ollen klorotaloniilin sisällyttämisestä direktiivin 91/414 liitteeseen I, ja erityisesti, koska kantaja on voinut esittää tässä yhteydessä kansallisille viranomaisille direktiivin 91/414 liitteen II vaatimusten mukaisen asiakirja-aineiston, se ei voi vedota siihen, että sitä on kohdeltu epäyhdenvertaisesti verrattuna muihin kyseisen aineen tai muiden aineiden tuottajiin silloin, kun kantajan aine sisällytettiin kyseisen direktiivin liitteeseen I. Kantaja ei ole myöskään osoittanut, että komissio olisi säätänyt siirtymäajoista muiden tuottajien hyväksi silloin kun jo direktiivin 91/414 liitteeseen I sisällytetyn aineen määritelmää muutettiin.

103 Komissio ei näin ollen ole loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun se ei säätänyt riidanalaisessa direktiivissä siirtymäajasta voimassa olevien lupien uudelleen tutkimiseksi, josta säädetään direktiivin 2005/53 3 artiklan 1 kohdassa.

104 Tästä seuraa, että yleisiä oikeusperiaatteita, joihin kantaja on viitannut, ei ole loukattu.

– Väitetty perusteluvelvollisuuden laiminlyönti

105 On muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimenpiteen tehneen yhteisön toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia toimenpiteen laillisuuden (ks. asia T-89/00, Europe Chemi-Con (Deutschland) v. neuvosto, Kok., s. II-3651, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

106 Tältä osin siitä väitteestä, jonka mukaan riidanalaisen direktiivin säännöksen, jossa määritellään direktiivin ajallinen soveltamisala, perustelut ovat puutteelliset, on todettava yhtäältä, että riidanalaisen direktiivin johdanto-osan ensimmäisestä, toisesta ja neljännestä perustelukappaleesta, joihin on viitattu edellä 84 ja 85 kohdassa, ilmenee selvästi ne syyt, joiden vuoksi komissio antoi muutetulle määritelmälle taannehtivan vaikutuksen.

107 Toisaalta on todettava, että komission ei pitänyt ilmoittaa syitä, joiden vuoksi se ei säätänyt siirtymäajasta kansallisten lupien uudelleen tutkimiseksi. Kuten edellä esitetyistä toteamuksista nimittäin ilmenee, komissiolla ei ollut sovellettavien säännösten, komission aikaisemman käytännön tai yleisten oikeusperiaatteiden, joihin kantaja on viitannut, perusteella velvollisuutta säätää tällaisesta siirtymäajasta.

108 Kantaja väittää siksi virheellisesti, että riidanalaisen direktiivin perustelut ovat puutteelliset.

109 Käsiteltävänä oleva kanne on kaiken edellä esitetyn perusteella hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

110 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimuksen mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Vischim Srl velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Meij Dehousse Vadapalas

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä lokakuuta 2009.

Allekirjoitukset